

туваше съ магаре-то си по гора-та, и бѣше и той съ насъ ерѣщу тѣхъ прѣзъ онази нощъ, нехранимайковци-тѣ го оловили, завлекли го въ дунки-тѣ си и го пустиаха, кога-то имъ са пратило едно голѣмо количество пари за откупувание. На тѣй са случи и съ много други, кои-то не са предназначаха. Но това се тѣй не можеше да иде; жандарми-тѣ получиха още помощъ и битка-та по гора-та са почна отъ ново, но нѣмаше по-добри слѣдствия. Барбаросса са показваше ту тука, ту го нѣма, толкова хитъръ, що-то и орли-тѣ не можаха да го надминатъ, достигна за плашило на дѣца-та, що-то нѣкои майки думаха: „слушай! давамъ та на Барбаросса.“ — Нѣкои разказваха схъсемъ противно-то; той са обнасялъ много кротко и приятелеки съ сиромаси-тѣ и камъ немощни-тѣ, билъ правъ ерѣщу сѣкого, нападалъ само на богати-тѣ за да си има пари за прехрана на дружина-та си. Жално бѣше за него да са скита по гори-тѣ и ако да не бѣше правилъ битки, сигурно щѣше правителство-то да му дозволи да са завърне пакъ въ село-то и да бжде пакъ нашъ гражданинъ.

«Между такъизи обстоятелства, ние живѣеме тука въ този жгълъ изложени всякога на опасности, както единъ корабъ въ развълнено-то море, застрашенъ всяка минута да са изгуби. Отъ като бѣше заминалъ капитанина, изминали са бѣха около тринадесатъ мѣсеци и никой не чуваше нито зло нито добро за него, зашто-то всякой са страхуваше да не би да го узнае Барбаросса. Я си представи тѣй, кога-то азъ единъ день бѣхъ у дома си и отваряхъ едно каченце масло и въ минута-та не си мисляхъ на зло — ето ти Синоръ Густаво влезва въ стая-та ми мирно, като кога да не са е случило нищо въ село-то ни! — „Корпо делла Мадонна!“ извикахъ азъ смаанъ, „кой вѣтъръ ви завѣ пакъ насамъ. Толкова ли сте са наситили да живѣете на този свѣтъ, че пакъ идете да обидите вила-та си? Тогава той ми приказа, че на нивадѣ не го свъртало нито на истокъ, нито на западъ. Вино-то нийдѣ не му са сладило, жени-тѣ нийдѣ не му харесвали, на ловъ вече не ходи, отъ като е пушкалъ на человекъци, отъ тогава му иде срамъ да иде да гони звѣрове-тѣ, на ако да биле и тигрове и лхове и хиени. Всякадѣ го гонила мисль-та, че той отъ тука са отдѣлилъ като е единъ женчаръ, не си позволилъ да са въспротиви на онѣзи хайдуги, на кои-то има толкова скъпо да плаща, наместо да дочака да са премери съ противника си. Кога-то единъ день билъ въ едни нѣмски бани, челъ тамъ вѣстникъ-тѣ и намерилъ, че въ околность-та на